

Vedres András: Fogynak a nemzet

Bizony, 1980-tól átfordultunk a természetes népességnövekedésből a fogyásra. Látjuk, hogy a „ráolvasás” eddig nem segített, de az elűzéssel már rontani képesek vagyunk, százezrek már kiköltöztek az egyre erősödő medencéből. Hogyan érzékeli ezt a bajt a népünk? Itt egy történetem erre.

Bekukkantott hozzánk a tavasz, no meg a három orgonasíp unoka, Marci 8, Ádi 6 és Évi 4 évesen, a NER rendszerének gyermeki. Egy szép napos délelőtt hova mennék velük máshová Zuglóban, mint a Rákos-patakhhoz, oda, ahol egykoron a Pascal-vízimalmot pörgették a gyorsan a Dunába futó habok. Most azon a helyen híd, mely alatt néhány vadkacsa család lesi a falatokat. Felszereltem magam három egyenlő adag aprított száraz kenyérral, előállítottam a nagyságrend szerinti járműveket, a kerékpár, a rollit és a futóbiciklit.

Kiadtam a parancsot: Irány a patak. csapatom nekilendült. Az aszfalt redőitől az undok műanyag futóbicikli, köszönhetően Évi gyors tempózásának, olyan hangosan zakatolt, hogy a gárda nem hallhatta a következő parancsot:

Lassabban!

Hát jól eltávolodtak. Igyekeztem a reumás bicegéssel, no meg a kacsa csemegével utolérni őket, ami csak a pataknál sikerült, csak is azért, mert meglátták a kacsáinkat.

A hídon felsorakoztunk. Kiadtam a „muníciót”. Az első dobásokra azonnal, nagy gágogások kíséretében odagyülekezett a patak éhes népe. Szépen fogyott a felkockázott száraz kenyér, mindkét csapat, a hídon álló és a vízben lévő nagy öröme. Észleltem, hogy a kelleténél gyorsabban fogy az eleség. Láttam, hogy Évi minden második kenyérdarabkát nem a patakba dobja, hanem bekapja. A két fiú is észlelhette ezt, hogy a kenyérke nem csak a madarainknak jó csemegéje, ezért hamar átálltak arra, hogy: egy dobás, egy harapás. Szó mi szó, az etetésnek így hamar vége lett, és előállt egy új helyzet:

Nagypapi szomjas vagyok, mondta Évi. Erre azonnal érkezett a kontra a fiúktól:

Én is, én is!

A közelben csak a patak vize volt, mert innivalót elfeledtem hozni. Töprengtem a megoldáson. Á megvan, hasított agyamba! Irány: a Bak-tanya! Csapatom értetlenül állt, nem indult. Persze, ők még nem tudják, hogy az a Pascal-vidék legnépszerűbb kocsmája. Ezért mondtam az új parancsot: Nyomás végig a troli mellett az Egressy úton a végállomásig. Marci előre kerekedett, és használta frissen szerzett olvasási ismereteit az utca névtáblák kibetűzésére. Nagy öröme megalálta a helyes irányt, amit vad integetéssel jelzett a többieknek.

Minden sarkon bevártak. Próbáltam leírni nekik, az ivóhelyünk, a Bak-tanya ismertető jegyeit: a székelő kaput, a házon lengedező székelő zászlót, az utca szélén pöffeszkedő abroncsos hordót a felirattal. Láttam rajtuk, hogy még nem vevők a hungarikumokra, nem ismerik a büszke nemzeti jelképeinket. Ezért aztán maradt a túlfutásuk, és az én ordítózásom, hogy:

Vissza, vissza!

A Bak-tanya közönségének kurjongatásommal élénk elismerést okozhattam. Na ez az öreg rendes magyar lehet, túl van a reggeli pálinkán, és most biztosan Trianon miatt ordibál, gondolák fröccseik mellett, mert nem is sejtették, hogy a gyerkőcöket hívogatom a kocsmába.

Sikerült leparkolni a járműveinkkel. Bevonult a csapat. A különleges szokatlan látványtól az asztaloknál néma csend támadt. A poharakat tartó kezek megmerevedtek, az ősz Zuglóiak szemei fennakadtak, ilyen vendégsereget az ivójukban nem szoktak látni.

Háromszor egy deci almát, és egy decit a vörösből kérek, adtam ki a rendelést a csaposnak.

Koccintásunk visszahozta a szokásos kocsmai hangulatot, a beszéd zsidongást, a csapos csörömpölését, a krákogásokat.

Majd jött az első „beszólás” egy szakállastól:

Rendes magyar ember maga, címezte hozzám, három ilyen szép gyerekkel járkal. Így nem fogy a magyar, kontrázott a társa, majd kihörpintette a maradék sörét.

Egy másik asztalnál felállt egy kopasz, a tekintetek ráfordultak, amolyan hangadó lehet, gondoltam. Felemelte a poharát, lassan meglötyögtette, és szólt:

A vezérünknek öt van.

Erre a bemondásra kis csend támadt. nyeltem egyet és megszólaltam:

Nekünk van ám még kettő, csak ők németben élnek. Ott találtak munkát, mert itthon a Lőrinc nem segített minket.

Viszontlátásra mondtam, és kitudskoltam a csapatomat, indulás ebédelni, Mamika vár!